

Κ' ἐκ τῆς νεκρᾶς ἐρήμου
ἀντήχησε φωνή,
πῶς εἶναι ἡ ζωή μου
ὁ ρύαξ τοῦ θρηνεῖ.

ΑΝΘΟΣ ΜΑΪΟΥ

Μιλιόβ. Schubert: (Das Röslein), Α, 42. 16

Θάλλ' εἰς ρύακος νερά
ἄνθος τοῦ μαΐου,
καὶ τὸ ἄνθος τρυφερὰ
κλίνει καὶ φιλεῖ κ' ἐρᾷ
φεῦ! τοῦ ρυακίου,
ἄνθος, ἄνθος ὀροσερὸν
ἄνθος τοῦ μαΐου.

— «Μεῖνε, ρύαξ, μετ' ἐμοῦ.»

— «Ἄνθος τοῦ μαΐου,
ἴδιον τοῦ ποταμοῦ
νὰ μὴ μένη οὐδαμοῦ
καὶ ποτὲ τρυβίου.
Χαῖρε, ἄνθος ὀρφανὸν,
ἄνθος τοῦ μαΐου.»

Κ' ἐμαράνθη τὸ χλωρὸν
ἄνθος τοῦ μαΐου,

καὶ τὸ ἄστατον νερὸν
τὸ παρέσυρε περῶν
πρὸς δυσμὰς ἡλίου,
ἄνθος, ἄνθος δυστυχές,
ἄνθος τοῦ μαΐου.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΙ

Μελ. Schubert: (Schneefers Klagelied), A, ἀρ. 4

Ἐν ᾧ εἰς γλυκείας ἐσπέρας
γαλήνην τὸ πᾶν σιωπᾶ,
ἐγὼ ἐρωτῶ τοὺς ἀστέρας·
«Εἰπέτε μοι ἂν μ' ἀγαπᾶ.»

Τὸ κάλλος σας μάτην ἀστράπτει
καὶ λάμπ' εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖ,
ἀνίσως δι' ἄλλον ἀνάπτη
τὸ βλέμμα ἐδῶ τὸ γλυκύ.

Τὰ δάση φαιδρύνεις εἰς μάτην
καὶ σὺ, μουσικὴ ἀηδών.
Εἰπέ τὴν πασῶν γλυκυτάτην,
τὴν πρώτην εἰπέ τῶν ᾠδῶν.

Εἰπέ πῶς συχνὰ διαστέλλει
τὰ χεῖλ' εἰς κρυπτὸν στεναγμὸν,
καὶ ὅτ' ἡ καρδία τοῖς στέλλει
ἐν ἔνομα, ἐν, τὸ ἐμόν.

